

dringsforslag, da skulde udkomme Halsbugget; men jeg ansøgte det, som den ærede Finantsminister havde nævnt, og jeg sagde, at just den Erudsel, der laa deri, gjorde mig endnu mere bestemt paa at stemme for dette Ændringsforslag; end jeg forhen havde været.

Sage: Maa jeg bede om Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Sage: Det glæder mig at høre de Ord, som nu ere blevene udtalte af det ærede Medlem. Da jeg altsaa har misforstaaet ham, vil jeg ogsaa haabe, at han har misforstaaet den ærede Minister, der har talt om at bruge det kongelige Veto med Hensyn til en saadan Lov. Benyttelsen af det kongelige Veto er Noget, som maaskee vil indtræffe engang hver 50 Aar, men som ingenlunde skal være Noget, man daglig fører i Munden.

Formanden: Jeg maa dog med Hensyn hertil bemærke, at det vistnok er en total Misforstaaelse af den ærede Finantsministers Ord; thi han kan upaatvivlelig aldrig have sagt — jeg har ikke seet den trykte Rigsdagstidende — at han vilde tilraade Hans Majestæt at sanctionere een Paragraph og nægte Sanction til en anden, da Sligt ikke kan finde Sted. Det Øverste, jeg kan troe, at den ærede Finantsminister har yttet, det er, at han fra sit Standpunkt som Finantsminister ikke just kunde tilraade Hans Majestæt at sanctionere Loven; men det er jo ikke Finantsministeren, men den ærede Justitsminister, som skal paraphere Loven, og som bærer Ansvar for den.

Sage: Ja, jeg troede ogsaa, at det ærede Medlem havde misforstaaet den ærede Minister.

Some: Jeg havde vel ikke gjort Regning paa, at den høitagede Justitsminister skulde have understøttet det Ændringsforslag, som jeg tilligemed endeel andre Herrer har tilladt mig at stille, men jeg havde heller ikke troet, at han skulde modsætte sig det. Det forekommer mig ogsaa, at han indrømmede, ialfald ikke modsagde, at der kunde ligge nogen Billighed til Grund derfor. Jeg troer ogsaa, at det er klart, at naar den Summa,

som er nødvendig til Daareanstaltens Opførelse, fordeles paa hele Landet, først mellem Kjøbstæderne og Landet og derefter saaledes, at de $\frac{1}{3}$ skulde udredes af Amtsrepartitionsfondene efter Hartforret, og Bornholm da skal svare sin Part af dette efter Folkemængden, saa vilde de $\frac{2}{3}$ Dele faae en Lettelse paa Bornholms Beføstning. Jeg haaber derfor, at det ærede Thing vil finde det billigt og rigtigt, at vedtage dette Ændringsforslag, dersom det under Nr. 1 bliver forkastet. Dersom dette sidste skeer, saa vil Aarsagen vist være den saameget fremhævede Indvending af Finantsministeren, at man paa den Maade bestemte en Udgift, uden at bestemme, hvor fra Indtægterne skulde komme, men denne Aarsag er ikke tilstede med Hensyn til det andet Ændringsforslag; thi Paragraph 2, som gaaer ud paa at bestemme, hvorledes disse Indtægter skulde bringes tilveie, bibeholdes jo, og der forandres kun den af Regjeringen foreslaaede Btøk for Bornholms Bedkommende. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Ændringsforslaget.

Mosenorn: Jeg vil ganske henstille til den ærede Forsamling, hvorvidt der skulde være nogen Fare for, at Loven ikke kunde blive endelig færdig i enhver Henseende, hvis vi vedtoge det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 1; jeg vilde derimod i høit Grad beklage, hvis Opførelsen af denne Anstalt, hvortil der er saa overordentlig stor Trang, skulde blive udskudt, og jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det Formaal, man har havt for Nie ved at stille Ændringsforslaget under Nr. 1, ogsaa meget godt kan opnåes senere, om end dette Ændringsforslag ikke bliver vedtaget nu. Det forholder sig nemlig ikke saaledes, som en æret Rigsdagsmand har ansøgt, at der ikke senere vil blive Spørgsmaal om andre Udgifter til denne Daareanstalt, da der jo vil blive Spørgsmaal om Udgifter til dens Bedligeholdelse, hvorom der altsaa maa komme et nyt Lovforslag, og det vil desuden til Efteraaret staae i enhver Rigsdagsmands Haand, naar han kan udfinde, hvad der jo anses for saa overmaade let, en anden Maade at afholde saadanne Udgifter paa, at fremkomme med Forslag i saa Henseende; men hvis der ikke til den Tid fremkommer et saadant Lov